A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített ötödik tanács)

2021. július 14.*

„A dokumentumokhoz való hozzáférés – 1049/2001/EK rendelet – Harmonizált szabványok – A CEN által jóváhagyott négy harmonizált szabványra vonatkozó dokumentumok – A hozzáférés megtagadása – Harmadik fél kereskedelmi érdekeinek védelmére vonatkozó kivétel – A szerzői jogból következő védelem”

A T-185/19. sz. ügyben,

a **Public.Resource.Org, Inc**. (székhelye: Sebastopol, Kalifornia [Amerikai Egyesült Államok]),

a **Right to Know CLG** (székhelye: Dublin [Írország]),

(képviselik őket: F. Logue solicitor, A. Grünwald, J. Hackl és C. Nüßing ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: G. Gattinara, F. Thiran és S. Delaude, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

az **Európai Szabványügyi Bizottság (CEN)** és a mellékletben megnevezett további beavatkozók[1] (képviselik őket: U. Karpenstein, K. Dingemann és M. Kottmann ügyvédek)

beavatkozó felek,

a CEN által elfogadott négy harmonizált szabványhoz való hozzáférés iránti kérelmet elutasító, 2019. január 22-i C(2019) 639 final bizottsági határozat megsemmisítése iránt az EUMSZ 263. cikk alapján benyújtott kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács),

tagjai: S. Papasavvas elnök, D. Spielmann, U. Öberg, O. Spineanu-Matei (előadó) és R. Norkus bírák,

hivatalvezető: P. Cullen tanácsos,

* Az eljárás nyelve: angol.

[1] A többi beavatkozó fél felsorolását csak a feleknek kézbesített változathoz csatolták.

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára és a 2020. november 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

I. A jogvita alapját képező tényállás

1 2018. szeptember 25-én a felperesek, a Public.Resource.Org, Inc. és a Right to Know CLG nonprofit szervezetek, amelyek elsődleges feladata, hogy minden polgár számára szabadon hozzáférhetővé tegyék a jogot, az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 145., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.), valamint a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló Aarhusi Egyezmény rendelkezéseinek a közösségi intézményekre és szervekre való alkalmazásáról szóló, 2006. szeptember 6-i 1367/2006/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2006. L 264., 13. o.) alapján a Bizottságnál lévő dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet (a továbbiakban: hozzáférési kérelem) nyújtottak be az Európai Bizottság Belső Piaci, Ipar-, Vállalkozás- és Kkv-politikai Főigazgatóságához.

2 A hozzáférési kérelem négy, az Európai Szabványügyi Bizottság által az európai szabványosításról, a 89/686/EGK és a 93/15/EGK tanácsi irányelv, a 94/9/EK, a 94/25/EK, a 95/16/EK, a 97/23/EK, a 98/24/EK, a 2004/22/EK, a 2007/23/EK, a 2009/23/EK és a 2009/105/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 87/95/EGK tanácsi határozat és az 1673/2006/EK európai parlamenti és tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2012. október 25-i 1025/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2012. L 316., 12. o.) alapján elfogadott harmonizált szabványra, mégpedig a „Gyermekjátékszerek biztonsága. 5. rész: Kémiai játék(készletek) a kísérletezőkészletek kivételével” című EN 71-5:2015 szabványra; a „Gyermekjátékszerek biztonsága. 4. rész: Kísérletezőkészletek kémiai és hasonló kísérletekhez” című EN 71-12:2013 szabványra; a „Gyermekjátékszerek biztonsága. 12. rész: N-nitrozaminok és N-nitrozálható anyagok” című EN 71-12:2013 szabványra; valamint az „A kopást és a korróziót szimuláló eljárás a bevonatos darabok nikkelkibocsátásának kimutatására” című EN 12472:2005+A1:2009 szabványra vonatkozott (a továbbiakban: kért harmonizált szabványok).

3 2018. november 15-i levelében a Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdése alapján elutasította a hozzáférési kérelmet (a továbbiakban: eredeti megtagadó határozat).

4 2018. november 30-án a felperesek az 1049/2001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése alapján megerősítő kérelmet nyújtottak be a Bizottsághoz. 2019. január 22-i határozatával a Bizottság megerősítette a kért harmonizált szabványokhoz való hozzáférés megtagadását (a továbbiakban: megerősítő határozat).

II. Az eljárás és a felek kérelmei

5 A Törvényszék Hivatalához 2019. március 28-án benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.

6 A Törvényszék Hivatalához 2019. július 10-én benyújtott beadványával a CEN és tizennégy nemzeti szabványügyi szervezet, vagyis az Asociación Española de Normalización (UNE), az Asociația de Standardizare din România (ASRO), az Association française de normalisation (AFNOR), az Austrian Standards International (ASI), a British Standards Institution (BSI), a Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), a Dansk Standard (DS), a Deutsches Institut für Normung eV (DIN), a Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), a Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), a Standard Norge (SN), a Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), a Svenska institutet för standarder (SIS) és az Institut za standardizaciju Srbije (ISS) kérte, hogy a jelen eljárásba a Bizottság kérelmeinek támogatása érdekében beavatkozhasson.

7 A 2019. november 20-i Public.Resource.Org és Right to Know kontra Bizottság végzésben (T-185/19, nem tették közzé, EU:T:2019:828) a Törvényszék ötödik tanácsának elnöke megengedte a beavatkozást. A beavatkozó felek benyújtották a beavatkozási beadványt, és a felek az előírt határidőn belül benyújtották az arra vonatkozó észrevételeiket.

8 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (ötödik tanács) az eljárás szóbeli szakaszának megnyitásáról határozott.

9 2020. június 17-i végzésével a Törvényszék (ötödik tanács) az eljárási szabályzata 91. cikkének c) pontja, 92. cikkének (1) bekezdése és 104. cikke alapján kötelezte a Bizottságot a kért harmonizált szabványok bemutatására, és úgy határozott, hogy azokat nem fogja közölni a felperesekkel. A Bizottság e bizonyításfelvételre az előírt határidőn belül válaszolt.

10 A Törvényszék ötödik tanácsának javaslatára a Törvényszék az eljárási szabályzat 28. cikke alapján úgy határozott, hogy az ügyet a kibővített ötödik tanács elé utalja.

11 Az előadó bíró javaslatára a Törvényszék (kibővített ötödik tanács) az eljárási szabályzat 89. cikkében előírt pervezető intézkedések keretében írásbeli kérdéseket intézett a felekhez, és felhívta őket, hogy azokra mind a tárgyalás előtt, mind pedig a tárgyalás során válaszoljanak. A felek egyes kérdésekre a megadott határidőn belül írásban válaszoltak, majd a Törvényszék a 2020. november 10-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett többi kérdésre adott válaszaikat. A tárgyalás során a felperesek jelezték a Törvényszéknek, hogy keresetükben kizárólag a megerősítő határozat megsemmisítését kérik, amit a tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek.

12 A fenti 11. pontban említett pontosításokat követően a felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megerősítő határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

13 A Bizottság azt kéri, hogy Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

14 A beavatkozó felek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

III. A jogkérdésről

A. Az elfogadhatóságról

15 A beavatkozó felek azzal érvelnek, hogy a felperesek eljáráshoz fűződő érdekének hiányában a kereset elfogadhatatlan. Véleményük szerint a felpereseknek semmilyen érdekük nem fűződik a jelen eljárás megindításához, mivel először is ingyenesen hozzáférhetnek a nem kereskedelmi célból kért harmonizált szabványokhoz a könyvtárakon keresztül, másodszor hozzáférhetnek az említett szabványokhoz, és azokat bármely célra használhatják „méltányos” díj ellenében, harmadszor pedig 2015 óta (vagyis jóval a dokumentumokhoz való hozzáférés iránti 2019. évi kérelmüket megelőzően) a kért négy harmonizált szabvány közül legalább háromnak a másolatával rendelkeznek.

16 A Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy a természetes vagy jogi személy által benyújtott valamennyi megsemmisítés iránti keresetnek az e személy eljáráshoz fűződő érdekén kell alapulnia (lásd ebben az értelemben: 1987. szeptember 24-i Vlachou kontra Számvevőszék végzés, 134/87, EU:C:1987:388, 8. pont), és ezen alapvető feltétel – amelynek fennállását az ilyen természetes vagy jogi személynek kell igazolnia – be nem tartása olyan közrendi jellegű elfogadhatatlansági okot képez, amelyet az uniós bíróság bármikor hivatalból megállapíthat (lásd ebben az értelemben: 1987. október 7-i G. d. M. kontra Tanács és CES végzés, 108/86, EU:C:1987:426, 10. pont; 2020. július 21-i Abaco Energy és társai kontra Bizottság végzés, C-436/19 P, nem tették közzé, EU:C:2020:606, 80. pont).

17 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely természetes vagy jogi személy által megsemmisítés iránt indított kereset csupán abban az esetben fogadható el, ha a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez. Ezen érdekhez szükséges, hogy a megtámadott jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi hatás kiváltására alkalmas legyen, és hogy a kereset a benyújtója tekintetében előnyösebb helyzetet eredményezzen. Az eljáráshoz fűződő érdeknek létrejött és fennálló érdeknek kell lennie, és azt a kereset benyújtásának időpontjára tekintettel kell vizsgálni. Ezen érdeknek a bírósági határozat kihirdetéséig fenn kell állnia, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik (lásd: 2019. december 19-i XG kontra Bizottság ítélet T-504/18, EU:T:2019:883, 30. és 31. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

18 Az 1049/2001 rendeleten alapuló, dokumentumokhoz való hozzáféréssel kapcsolatos jogviták sajátos összefüggésében annak a személynek, akitől megtagadták a dokumentumhoz vagy a dokumentum egy részéhez való hozzáférést, már pusztán emiatt is érdeke fűződik a megtagadó határozat megsemmisítéséhez (lásd: 2018. december 5-i Falcon Technologies International kontra Bizottság ítélet, T-875/16, nem tették közzé, EU:T:2018:877, 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

19 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a kért harmonizált szabványokhoz való hozzáférést a Bizottság nem biztosította a felperesek számára.

20 E körülmények között a fenti 18. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel a felpereseknek érdekük fűződik az 1049/2001 rendelet alapján kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételéhez, és ennélfogva ahhoz, hogy a megerősítő határozat megsemmisítését kérjék. A jelen ügyben ugyanis a felperesek – a közkönyvtárakban a kért harmonizált szabványokról készült másolatok helyben történő megtekintésének lehetősége ellenére – hivatkozhatnak az eljáráshoz fűződő érdekre, mivel e megtekintés révén nem tesznek teljes mértékben eleget a hozzáférési kérelmük által követett céloknak (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 4-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 47. pont), tehát az 1049/2001 rendelet alapján továbbra is fennáll az említett harmonizált szabványokhoz való hozzáféréshez fűződő valós érdekük.

21 Annál is inkább ez a helyzet, mivel – amint azt a felperesek állítják, anélkül hogy ezt a Bizottság vagy a beavatkozó felek vitatnák – a kért harmonizált szabványok csak néhány könyvtárban állnak rendelkezésre, némelyik tagállamban olykor csak egyetlen könyvtárban, vagy a nyilvánosság számára nem hozzáférhető könyvtárakban, illetve a gyakorlatban rendkívül nehéz az elérhetőségük.

22 Ami a kért harmonizált szabványokhoz a nemzeti szabványügyi testületek által üzemeltetett árusítóhelyeken keresztül történő hozzáférést illeti, meg kell állapítani, hogy az egyáltalán nem felel meg a felperesek által követett célnak, vagyis az említett szabványokhoz való szabad és térítésmentes hozzáférés elérésének, és nem utal egyértelműen az eljáráshoz fűződő érdek hiányára, illetve az eljáráshoz fűződő érdek megszűntére (lásd ebben az értelemben: 2018. szeptember 4-i Client Earth kontra Bizottság ítélet, C-57/16 P, EU:C:2018:660, 47. pont).

23 A fentiekre tekintettel a beavatkozó feleknek a felperesek eljáráshoz fűződő érdekének hiányára vonatkozó érveit el kell utasítani, anélkül hogy szükséges lenne azok elfogadhatóságának vizsgálata.

B. Az ügy érdeméről

24 Keresetük alátámasztása érdekében a felperesek két jogalapra hivatkoznak, amelyek közül az első az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt, a kereskedelmi érdekek védelmére irányuló kivétel alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazáson és mérlegelési hibán, a második pedig az ugyanezen rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata értelmében vett nyomós közérdek fennállásával kapcsolatos téves jogalkalmazáson és mérlegelési hibán, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul.

1. Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében foglalt, a kereskedelmi érdekek védelmére irányuló kivétel alkalmazása során elkövetett téves jogalkalmazásra és értékelési hibákra alapított első jogalapról

25 A felperesek lényegében az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel jelen ügyben való alkalmazását kifogásolják, azzal az indokkal, hogy egyrészt semmilyen szerzői jogi védelem nem alkalmazható a kért harmonizált szabványokra, másrészt pedig a CEN és nemzeti tagjai kereskedelmi érdekeinek semmilyen sérelmét nem bizonyították.

26 A felperesek az első jogalapot három részre osztják. Az első és a második rész az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel alkalmazásához kapcsolódó téves jogalkalmazáson alapul. A harmadik rész a kereskedelmi érdekek érintettségére vonatkozó értékelési hibán alapul.

a) Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel téves alkalmazásából álló téves jogalkalmazásra alapított első részről

27 A felperesek azt állítják, hogy mivel a kért harmonizált szabványok az „uniós jog” részét képezik, az azokhoz való hozzáférésnek szabadnak és térítésmentesnek kellene lennie, így a hozzáférési jog alóli semmilyen kivétel nem alkalmazható rájuk. Álláspontjuk szerint magánjellegű jogok nem adhatók egy olyan „jogszabályszöveg” tekintetében, amelynek mindenki számára szabadon hozzáférhetőnek kell lennie, és ennélfogva e szabványok nem állhatnak szerzői jogi védelem alatt. Érvelésük alátámasztása érdekében a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletre (C-613/14, EU:C:2016:821) hivatkoznak.

28 A beavatkozó felek által támogatott Bizottság cáfolja a felperesek érvelését.

29 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EK 255. cikk (2) bekezdése (jelenleg az EUMSZ 15. cikk (3) bekezdése) alapján elfogadott 1049/2001 rendelet célja – amint azt annak (4) preambulumbekezdése és 1. cikke kimondja –, hogy a lehető legszélesebb körű hozzáférési jogot biztosítsa a nyilvánosság számára az uniós intézmények dokumentumaihoz. Az említett rendelet 2. cikke (3) bekezdésének megfelelően ez a jog kiterjed mind az ezen intézmények által kibocsátott, mind a harmadik felektől kapott dokumentumokra, amelyek között szerepel minden jogi személy, amint azt ugyanezen rendelet 3. cikkének b) pontja kifejezetten pontosítja.

30 Az uniós intézményeknél lévő dokumentumokhoz való hozzáférés jogára azonban köz- vagy magánérdekkel kapcsolatos okokon alapuló korlátozások vonatkoznak. Konkrétabban, (11) preambulumbekezdésével összhangban az 1049/2001 rendelet 4. cikkében olyan kivételrendszert határoz meg, amely feljogosítja az intézményeket, hogy megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha ez utóbbi sértené az e cikkel védett valamely érdeket.

31 A hozzáférési jog alóli kivételek között szerepel az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében foglalt kivétel, amelynek értelmében „[a]z [uniós] intézmények megtagadják a dokumentumokhoz való hozzáférést, ha a közzététel [helyesen: hozzáférhetővé tétel] hátrányosan befolyásolná […] természetes vagy jogi személy kereskedelmi [érdekeinek védelmét], beleértve a szellemi tulajdont is […] kivéve, ha a közzétételhez [helyesen: hozzáférhetővé tételhez] nyomós közérdek fűződik”.

32 A harmadik személyektől származó dokumentumokat illetően az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése pontosítja, hogy az uniós intézmény köteles a harmadik személlyel egyeztetni annak megállapítása érdekében, hogy az említett rendelet 4. cikkének (1) vagy (2) bekezdésében előírt kivételek alkalmazhatók-e, kivéve ha egyértelmű, hogy a dokumentum hozzáférhetővé tehető, vagy nem tehető hozzáférhetővé. Ha az érintett intézmény úgy ítéli meg, hogy egyértelmű, hogy a harmadik személytől származó dokumentumhoz való hozzáférést az ugyanezen cikk (1) vagy (2) bekezdésében előírt kivételek alapján kell megtagadni, megtagadja a hozzáférést a kérelmezőtől anélkül, hogy a dokumentumot kibocsátó harmadik személlyel egyeztetnie kellene, függetlenül attól, hogy e harmadik személy korábban tiltakozott-e az ugyanezen dokumentumokhoz való hozzáférés iránt e rendelet alapján benyújtott kérelemmel szemben.

33 Végül, ami az uniós intézményeknek a harmadik személyektől származó dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmek kezelése keretében fennálló mérlegelési mozgásterét illeti, pontosítani kell, hogy az 1049/2001 rendeletnek az e rendeletben foglalt kivételektől eltekintve az intézmény birtokában lévő valamennyi dokumentumhoz való hozzáférési jogot megállapító rendelkezéseit ténylegesen végre kell hajtania annak az intézménynek, amelyhez a hozzáférés iránti kérelmet intézték.

34 Ily módon az 1049/2001 rendelet 8. cikkének megfelelően az uniós intézményt terheli az e rendelet helyes alkalmazásáért való végleges felelősség, továbbá annak kell a harmadik személytől származó dokumentumokhoz való hozzáférést megtagadó határozat érvényességét megvédenie az uniós bíróságok vagy az európai ombudsman előtt. Ha harmadik személyektől származó dokumentumok esetében az intézménynek automatikusan követnie kellene az érintett harmadik személy által javasolt indokolást, arra kényszerülne, hogy a hozzáférés iránti kérelmet benyújtó személlyel szemben, és adott esetben a felülvizsgálatot végző szervek előtt olyan álláspontot védjen, amelyet ő maga nem tekint védhetőnek (lásd ebben az értelemben: 2012. február 14-i Németország kontra Bizottság ítélet, T-59/09, EU:T:2012:75, 47. pont).

35 A jelen ügyben a felek által előadott érvekből kitűnik, hogy azok nem értenek egyet először is azon vizsgálat terjedelmével és intenzitásával kapcsolatban, amelyet az érintett uniós intézménynek, a jelen esetben a Bizottságnak az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése szerinti eljárás keretében az említett rendelet 4. cikkének (2) bekezdésében előírt első kivétel alkalmazása céljából a harmadik személytől származó dokumentumok szerzői jogi védelmének fennállására és következményeire vonatkozóan kell elvégeznie.

36 A beavatkozó felek által támogatott Bizottság úgy véli, hogy ő az 1049/2001 rendelet alapján benyújtott, dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelem vizsgálata keretében nem jogosult megkérdőjelezni a kért dokumentumoknak az „alkalmazandó nemzeti szabályozás” által harmadik személy számára elismert szerzői jogi védelmének fennállását.

37 A felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság nem ellenőrizte a kért harmonizált szabványok vonatkozásában a CEN-t megillető szerzői jog fennállására vonatkozó feltételek teljesülését. Ezáltal hallgatólagosan, de szükségszerűen elismerik a kérdést előterjesztő bíróság hatáskörét a kért dokumentumok szerzői jogi védelmének fennállását és következményeit illető kimerítő jellegű felülvizsgálat elvégzésére.

38 Másodszor, a felek nem értenek egyet abban, hogy a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelemben részesülhetnek-e, amennyiben azok az uniós jog részét képezik, és ennélfogva az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel hatálya alá tartoznak.

39 Ennélfogva első lépésben meg kell vizsgálni a felperesek érveinek azon részét, amelyek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel alkalmazása során azáltal megvalósult téves jogalkalmazásra vonatkoznak, hogy a Bizottság megállapította a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelméből eredő kereskedelmi érdekek érintettségét (lásd a fenti 35. pontot), második lépésben pedig a felperes érveinek az említett harmonizált szabványok szerzői jogi védelemre való érdemességével kapcsolatos téves jogalkalmazásra vonatkozó részét, amennyiben azok az uniós jog részét képezik (lásd a fenti 38. pontot).

40 Először is hangsúlyozni kell, hogy a szerzői jog olyan szellemi tulajdonjog, amely jogi védelmet biztosít az eredeti mű szerzője számára, és amelyet – az egyre kiterjedtebb harmonizáció ellenére – széles körben a nemzeti jog szabályoz. Fennállásának feltételeit, az általa biztosított védelem terjedelmét, és különösen az e védelem alóli kivételeket, mivel nem tartoznak sem az uniós harmonizációs rendelkezések, sem pedig az Uniót vagy a tagállamait kötelező nemzetközi rendelkezések hatálya alá, ugyanis még mindig a tagállamok jogszabályai határozzák meg (lásd ebben az értelemben: Jääskinen főtanácsnak Donner ügyre vonatkozó indítványa, C-5/11, EU:C:2012:195, 24. és 27. pont).

41 Ezenkívül az irodalmi és a művészeti művek védelméről szóló, 1886. szeptember 9-én Bernben aláírt Berni Egyezmény (1971. július 24-i párizsi szerződés, kihirdette: az 1975. évi 4. tvr.) 1979. szeptember 28-án módosított változata (a továbbiakban: Berni Egyezmény) 5. cikke (2) bekezdésének megfelelően a szerzői jog élvezete és gyakorlása nincs semmiféle alakszerűséghez kötve (az „automatikus védelem” elve).

42 Ráadásul ugyanazon mű szerzői jogi védelmének terjedelme különböző lehet attól függően, hogy az említett védelmet hol igényelték. Így a Berni Egyezmény 5. cikkének (3) bekezdése szerint a származási országban a védelemre a belföldi törvények irányadók. De, ha a szerző nem állampolgára azon mű származási országának, amelyre nézve az említett egyezmény alapján védelmet élvez, ebben az országban ugyanolyan jogok illetik meg, mint a belföldi szerzőket. Ezzel szemben ugyanezen cikk (2) bekezdése értelmében a védelem terjedelme, valamint a szerzői jogainak védelmére biztosított eszközök igénybevétele tekintetében kizárólag annak az országnak a törvényei irányadók, ahol a védelmet igénylik (a védelem „függetlenségének” elve).

43 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a harmadik személyektől származó dokumentumokhoz való hozzáférés iránti kérelmet elbíráló hatóság feladata, – amennyiben az említett dokumentumok vonatkozásában szerzői jogi védelmet igényelnek – többek az között olyan objektív és egybehangzó valószínűsítő körülmények azonosítása, amelyek alkalmasak az érintett harmadik személy által hivatkozott szerzői jog fennállásának megerősítésére. Az ilyen vizsgálat ugyanis megfelel az Unió és a tagállamok közötti, szerzői jogra vonatkozó hatáskörmegosztáshoz kapcsolódó követelményeknek.

44 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy a Bizottság tiszteletben tartotta-e az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében írt kivétel alkalmazása során általa elvégzendő vizsgálat terjedelmét (lásd a fenti 35. pontot).

45 E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy először is az eredeti megtagadó határozatban az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel alkalmazhatóságának igazolása érdekében a Bizottság a kért harmonizált szabványokon fennálló, a CEN-t, mint olyan európai magánjogi szervezetet megillető szerzői jogra hivatkozik, amely valamennyi közleménye tekintetében tulajdonjoggal rendelkezik, ideértve az európai szabványokat is. Ily módon megállapította, hogy az említett harmonizált szabványok hozzáférhetővé tétele „veszélyeztetné valamely jogi személy kereskedelmi érdekeinek védelmét, beleértve a szellemi tulajdont is, […] mivel a CEN a saját műszaki bizottságai által előállított összes eredmény szerzői jogi jogosultja” és „[e]nnek következtében a CEN valamennyi közleménye (ideértve az európai szabványtervezeteket is) tekintetében a szerzői jog és a hasznosítási jogok (terjesztési és értékesítési jogok) kizárólag a CEN-t és nemzeti tagjait illetik meg, a szabványok (tervezetek) pedig tőlük szerezhetők be”.

46 A megerősítő határozatban a Bizottság elutasítja a felpereseknek a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelmének hiányára vonatkozó kifogásait, kifejtve, hogy „a [felperesek] által előadottakkal ellentétben az [említett harmonizált szabványok] szerzői jogi védelem alatt állnak, [annak ellenére], hogy valójában olyan adatokról [volt] szó, amelyek tényszerűeknek [voltak] tekinthetők vagy különféle eljárásokat érinte[tt]ek”. Ezenkívül a felpereseknek az e harmonizált szabványok kibocsátójával való konzultáció hiányára vonatkozó kifogásaira válaszul a Bizottság a CEN és CENELEC 2016. október 27-i James Elliott Construction ítélet (C-613/14, EU:C:2016:821) következményeiről szóló, 2017. május 17-i közös állásfoglalására hivatkozott, amelyben ez utóbbiak „kifejezetten [megállapították] ezen ítélet alapján és az európai szabványokra vonatkozó szerzői jogok jogosultjaiként, hogy szerzői jogaik, illetve a harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételével kapcsolatos politikájuk megkérdőjelezésének nincs semmilyen alapja”. Ezért a Bizottság „úgy ítélte meg, hogy nem szükséges az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdése szerinti konzultációt lefolytatni, mivel a dokumentumok kibocsátójának, a szóban forgó szerzői jogok jogosultjának álláspontját már nyilvánosságra hozta a fent említett dokumentum”.

47 Ebből következik, hogy a Bizottság a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelmére vonatkozó következtetését olyan objektív és egybehangzó valószínűsítő körülményekre alapította, amelyek alkalmasak az említett szabványokhoz fűződő, CEN által hivatkozott szerzői jog fennállásának alátámasztására.

48 Másodszor a megerősítő határozatban a Bizottság hangsúlyozza, hogy „jóllehet a [kért harmonizált] szabványok megfogalmazása figyelembe veszi azon szabályozás sajátos szempontjait, amelynek végrehajtását támogatják, azokat a szerzők kellően kreatív módon fogalmazták meg ahhoz, hogy szerzői jogi védelemben részesüljenek”, hogy „[a] szövegek hossza azt eredményezi, hogy a szerzők bizonyos számú döntést hoznak (beleértve a dokumentum szerkezeti felépítését is), ami [az említett] jogszabályok alapján védelmet élvez”, valamint hogy „ebből következik, hogy [az említett harmonizált szabványok] összessége a szerzői jogi szabályok alapján biztosított védelemben részesülő eredeti szerzői műnek tekintendő”. Ezen elemzés elvégzése során tehát e harmonizált szabványok szerzői jogi védelemre való alkalmasságát azon eredetiségi küszöb szempontjából értékelte, amelyet a terméknek el kell érnie ahhoz, hogy az ítélkezési gyakorlat értelmében vett „műnek” minősüljön. Ugyanis, jóllehet az ahhoz szükséges eredeti jellegre vonatkozó feltételt, hogy valamely eredmény jogosult legyen az említett védelemre, továbbra is a tagállamok jogszabályai szabályozzák, a Bíróságnak a „mű” önálló fogalmának értelmezése során kialakított állandó ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy ahhoz, hogy egy művet eredetinek lehessen tekinteni, egyszerre szükséges és elegendő az, hogy az alkotója személyiségét tükrözi, ami annak szabad és kreatív döntéseiben jut kifejezésre (lásd: 2020. június 11-i Brompton Bicycle ítélet, C-833/18, EU:C:2020:461, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ezen ítélkezési gyakorlat fényében a Bizottság – anélkül, hogy hibát követett volna el – helytállóan állapíthatta meg, hogy a szóban forgó harmonizált szabványok esetében a jelen ügyben elérték az eredetiség megkövetelt küszöbértékét.

49 A fentiek összességéből következik, hogy nem róható fel a Bizottságnak az azon vizsgálat terjedelmével kapcsolatos téves jogalkalmazás, amelyet az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel alkalmazása során a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelméből eredő kereskedelmi érdekek érintettségének megállapítása érdekében kellett lefolytatnia.

50 Másodszor a felperesek a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelemben való részesítéséhez kapcsolódó téves jogalkalmazásra vonatkozó érvelésük alátámasztása érdekében – amennyiben azok az uniós jog részét képezik – arra hivatkoznak, hogy „jogszabályszövegekről" van szó, valamint a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletre (C-613/14, EU:C:2016:821).

51 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a harmonizált szabványt az 1025/2012 rendelet 2. cikkének c) pontja úgy határozza meg, hogy az egy európai szabványügyi testület által szabványügyi szervezet által a Bizottság felkérésére az uniós harmonizációs jogszabályok alkalmazásának elősegítésére elfogadott műszaki előírás, amelynek betartása nem kötelező.

52 A 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletben (C-613/14, EU:C:2016:821) a Bíróság többek között megállapította, hogy [a másodlagos jog] alapján elfogadott, az alapeljárásban szóban forgóhoz hasonló harmonizált szabvány – amelynek hivatkozásait az *Európai Unió Hivatalos Lapjában* közzétették – az uniós jog részét képezi (40. pont).

53 Márpedig a Bizottsághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletből (C-613/14, EU:C:2016:821) egyáltalán nem következik, hogy a Bíróság érvénytelenítette volna a harmonizált szabványok közzétételére vonatkozóan az 1025/2012 rendelet 10. cikkének (6) bekezdésében meghatározott rendszert, amely szerint csak az említett szabványokra való hivatkozásokat teszik közzé. Éppen ellenkezőleg, a Bíróság tiszteletben tartotta az uniós jogalkotó azon döntését, hogy a valamely harmonizált szabványhoz kapcsolódó joghatások fennállását kizárólag a szabványra való hivatkozások Hivatalos Lapban történő előzetes közzétételétől teszi függővé (2016. október 27-i James Elliott Construction ítélet, C-613/14, EU:C:2016:821, 37., 40. és 43. pont).

54 E körülmények között a felperesek tévesen állítják, hogy mivel a Bíróság a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletben (C-613/14, EU:C:2016:821) megállapította, hogy a kért harmonizált szabványok az „uniós jog" részét képezik, az azokhoz való hozzáférésnek szabadnak és térítésmentesnek kell lennie, így a hozzáférési jog alóli semmilyen kivétel nem alkalmazható rájuk.

55 A fenti megfontolások összességére tekintettel az első jogalap első részét el kell utasítani.

b) Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt kivétel alkalmazásával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított második részről

56 A felperesek szerint, még ha elméletileg lehetséges is lenne a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelme, az nem alkalmazható az említett harmonizált szabványokra, mivel azok nem minősülnek a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében vett „személyhez fűződő szellemi alkotásnak", ami szükséges lenne ahhoz, hogy ilyen védelemben részesülhessenek.

57 E tekintetben, mivel – amint az a fenti 40. pontban megállapításra került – a szerzői jog élvezetének feltételeit, valamint az e jog által biztosított védelem terjedelmét és különösen az e védelem alóli kivételeket továbbra is a tagállamok jogszabályai szabályozzák, amelyek szabadon határozhatják meg a hivatalos jogalkotási, közigazgatási vagy bírósági szövegeknek nyújtandó védelmet, és amint az az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, az említett feltételek kizárólag a tagállami bíróságok előtt támadhatók meg (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2011. március 8-i 1/09 vélemény, EU:C:2011:123, 80. pont; 2007. szeptember 5-i Document Security Systems kontra EKB végzés, T-295/05, EU:T:2007:243, 56. pont), a Bizottság – a felperesek állításával ellentétben – nem volt jogosult arra, hogy megvizsgálja az alkalmazandó nemzeti jogszabály által

a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelme helytállóságának ellenőrzése érdekében előírt feltételeket, mivel az ilyen vizsgálat meghaladja azon ellenőrzés terjedelmét, amelyre a dokumentumokhoz való hozzáférés keretében jogosult.

58 Egyébiránt a felperesek azon érve, amely szerint a kért harmonizált szabványok kidolgozásának folyamatában a CEN nem hoz szabad és kreatív döntéseket, egyáltalán nem megalapozott.

59 A felperesek ugyanis egyrészt azt állítják, hogy a kért harmonizált szabványok „műszaki jellemzők és/vagy vizsgálati eljárások puszta felsorolásából állnak, következésképpen a kidolgozásukkal megbízott személy nem rendelkezik olyan valós kreatív döntési lehetőséggel, amely személyisége kifejeződésének vagy saját szellemi alkotásának tekinthető”, másrészt pedig, hogy „[az említett harmonizált szabványok] koncepciója sem teszi lehetővé a szabad és kreatív döntések meghozatalát például az elrendezés, a szerkezet, a nyelv vagy bármely más kulcsfontosságú jellemző tekintetében, [mivel] a szabványosítás ezen aspektusait sajátos normák szabályozzák, amelyek erősen korlátozzák a szabványügyi testületek lehetséges kreativitási lehetőségeit”. Márpedig a felperesek pusztán csak kijelentéseket tesznek, állításaik bármilyen elemzés révén történő alátámasztása nélkül, továbbá nem cáfolják a Bizottság harmonizált szabványok eredetiségének mértékére vonatkozó, a megerősítő határozatban kifejtett érveit (lásd a fenti 48. pontot), amely a szóban forgó szövegek hosszából következik, ami magában foglalja a szerzők döntéseit, többek között azok szerkezeti felépítése tekintetében. Ezenfelül nem pontosítják, hogy az alkotási mozgástér szabványosításra vonatkozó szabályozás által előírt korlátozásai mennyiben eredményezik azt, hogy ugyanazon harmonizált szabványok nem érik el az uniós szinten megkövetelt eredetiségi küszöböt.

60 Ennélfogva az első jogalap második részét el kell utasítani.

c) A kereskedelmi érdekek érintettségére vonatkozó értékelési hibára alapított harmadik részről

61 A felperesek előadják, hogy a Bizottság nem bizonyította, hogy a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tétele miként sértené a CEN és a nemzeti tagjai kereskedelmi érdekeit. Előadják, hogy még ha e harmonizált szabványok szerzői jogi védelme elméletileg lehetséges is lenne, és még ha az említett harmonizált szabványokat személyhez fűződő szellemi alkotásnak kellene is tekinteni, a megerősítő határozatot akkor is meg kellene semmisíteni, mivel a Bizottság nem bizonyította a CEN mint ugyanezen harmonizált szabványok kibocsátója kereskedelmi érdekeinek állítólagos megsértését.

62 A beavatkozó felek által támogatott Bizottság cáfolja a felperesek érveit.

63 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a valamely dokumentumhoz való hozzáférés megtagadásának igazolásához főszabály szerint nem elegendő az, hogy ez a dokumentum az 1049/2001 rendelet 4. cikkében említett tevékenységek vagy érdekek valamelyikéhez kapcsolódjon, az érintett intézménynek azt is bizonyítania kell, hogy az e dokumentumhoz való hozzáférés konkrétan és ténylegesen hogyan sérthetné az e cikkben előírt kivétellel védett érdeket, valamint hogy az ezen érdek megsértésének kockázata észszerűen kiszámítható, és nem pusztán feltételezett. Ez érvényes a harmadik személyekre is, amennyiben egyeztetnek vele az 1049/2001 rendelet 4. cikkének (4) bekezdésében előírt egyeztetési eljárás keretében, mivel az említett cikk célja, hogy lehetővé tegye az intézmény számára annak értékelését, hogy alkalmazni kell-e az e cikk (1) vagy (2) bekezdésében előírt valamely kivételt (2018. február 5-i Pari Pharma kontra EMA ítélet, T-235/15, EU:T:2018:65, 69. pont).

64 A jelen ügyben a megerősítő határozatból egyértelműen kitűnik, hogy a Bizottság a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételének megtagadását a CEN és nemzeti tagjai kereskedelmi érdekeihez kapcsolódó, két különböző megsértésére alapította, azaz egyrészt e harmonizált szabványok szerzői jogi védelmére, másrészt pedig arra a veszélyre, hogy a CEN és a nemzeti tagjai által az említett harmonizált szabványokhoz való hozzáférés ellentételezéseként beszedett díjak jelentősen csökkennének, ha az utóbbiakhoz való hozzáférés díjmentesen is elérhető lenne a Bizottságnál.

65 E tekintetben emlékeztetni kell arra, amint arra a Bizottság is hivatkozik, hogy a szabványok értékesítése az összes szabványügyi testület által követett gazdálkodási modell lényeges összetevője. Az e szabványokhoz való szabad és térítésmentes nyilvános hozzáférés megkérdőjelezné e modellt, és arra kényszerítené az említett szervezeteket, hogy teljes egészében átgondolják szervezési módjukat, ezáltal jelentős kockázatoknak tenné ki az új szabványok előállítását, valamint annak lehetőségét, hogy olyan módszer álljon rendelkezésükre, amely bizonyítja, hogy a termék megfelel az uniós jogszabályok által megállapított követelményeknek, egységes módszer alkalmazásával.

66 Ebből következik, hogy amennyiben – amint az az első jogalap első és második részében megállapításra került (lásd a fenti 47. pontot) – a Bizottság megalapozottan állapította meg, hogy a kért harmonizált szabványok szerzői jogi védelem tárgyát képezik, amelynek értelmében azok az érdekeltek számára csak bizonyos díjak megfizetését követően tehetők hozzáférhetővé (lásd a fenti 19. pontot), az 1049/2001 rendelet alapján történő ingyenes hozzáférhetővé tételük alkalmas lenne arra, hogy a fenti 63. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében véve konkrétan és ténylegesen érintse a CEN és nemzeti tagjainak kereskedelmi érdekeit.

67 Mindenesetre, amint arra a beavatkozó felek által támogatott Bizottság az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésével összefüggésben jogosan hivatkozik, a nyilvánosságnak a szabványokhoz való szabad hozzáférése vitathatatlanul sértené a CEN szellemi tulajdonának védelmét, mivel e szabványokra a vásárlók számára előírt engedélyezési feltételek vonatkoznak. A szabványok hozzáférhetővé tétele során a bármilyen ellenőrzés hiánya nyilvánvalóan kihat a CEN kereskedelmi érdekeire.

68 E következtetést nem kérdőjelezi meg a felperesek azon érve, amely szerint a kért harmonizált szabványok kidolgozásának folyamatában a CEN közjogi szervként jár el olyan közfeladatok ellátása során, amelyek semmilyen kereskedelmi érdeket nem képviselnek.

69 E tekintetben az 1025/2012 rendelet 10. cikkének megfelelően a harmonizált szabványokat a Bizottság kezdeményezésére, irányítása és ellenőrzése mellett a három európai szabványügyi szervezet valamelyike dolgozza ki, illetve – adott esetben – vizsgálja felül. E célból az említett rendelet három európai szabványügyi szervezetet ismer el, nevezetesen a CEN-t, az Európai Elektrotechnikai Szabványügyi Bizottságot (Cenelec) és az Európai Távközlési Szabályozási Intézetet (ETSI). E szervezetek nonprofit egyesületek, a CEN és a Cenelec a belga magánjog szerint működik, az ETSI pedig a francia jog hatálya alá tartozik.

70 Márpedig a felperesek állításával ellentétben az európai szabványosítási rendszerre vonatkozó rendelkezésekből egyáltalán nem következik, hogy a harmonizált szabványok kidolgozásának folyamatában a CEN közjogi szervként járna el olyan közfeladatok ellátása során, amelyek semmilyen kereskedelmi érdeket nem képviselnek.

71 Az a tény, hogy az európai szabványügyi szervezetek, köztük a CEN, az alkalmazandó jogszabályokkal való összhangra vonatkozó tanúsítási szolgáltatások nyújtásával közfeladatok ellátásához járulnak hozzá, egyáltalán nem változtat a gazdasági tevékenységet végző magánjogi jogalany jogállásukon (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2018. december 5-i Falcon Technologies International kontra Bizottság ítélet, T-875/16, nem tették közzé, EU:T:2018:877, 47. pont).

72 E tekintetben a Bizottsághoz hasonlóan meg kell állapítani, hogy ha valamely állami tulajdonban lévő vállalkozás rendelkezhet kereskedelmi érdekkel, ugyanennek *a fortiori* érvényesnek kell lennie valamely magánjogi jogalanyra, még akkor is, ha ez utóbbi közérdekű feladatok ellátását segíti elő (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2018. december 5-i Falcon Technologies International kontra Bizottság ítélet, T-875/16, nem tették közzé, EU:T:2018:877, 49. pont).

73 A fentiek összességéből következik, hogy az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdése első franciabekezdésének megfelelően a Bizottság bizonyította, hogy a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tétele a fenti 63. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében véve konkrétan és ténylegesen sértheti a CEN vagy nemzeti tagjai kereskedelmi érdekeit, és hogy ezen érdekek sérelmének kockázata észszerűen kiszámítható, és nem pusztán feltételezett volt.

74 Következésképpen az első jogalap harmadik részét, valamint az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

2. Az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata értelmében vett nyomós közérdek fennállásával kapcsolatos téves jogalkalmazásra és az indokolási kötelezettség megsértésére alapított második jogalapról

75 A felperesek azt róják fel a Bizottságnak, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy semmilyen, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata értelmében vett nyomós közérdek nem igazolja a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételét, és nem indokolta meg kellőképpen azt, hogy miért tagadta meg a nyomós közérdek fennállásának elismerését.

76 A jelen jogalap három részre osztható. Az első jogalap a jogszabályokhoz való szabad hozzáférést igénylő nyomós közérdek fennállásával kapcsolatos téves jogalkalmazáson alapul. A második a környezeti ügyekben érvényesülő átláthatósági kötelezettségből eredő nyomós közérdek fennállásával kapcsolatos téves jogalkalmazásra vonatkozik. A harmadik jogalap a nyomós közérdek fennállása elismerésének Bizottság általi megtagadásának elégtelen indokolására vonatkozik.

77 Először a második jogalap harmadik részét kell megvizsgálni.

a) A nyomós közérdek fennállása elismerésének Bizottság általi megtagadásának elégtelen indokolására vonatkozó harmadik részről

78 A felperesek egyrészt azt állítják, hogy a megerősítő határozatban a Bizottság nem indokolta meg kellőképpen a megerősítő kérelemben a kért harmonizált szabványokhoz való hozzáférést igazoló nyomós közérdek fennállására vonatkozóan előadott érvek elutasítását.

79 E tekintetben a felperesek előadják, hogy a Bizottság nem tért ki a felperesek által a megerősítő kérelmükben kifejtett, a kért harmonizált szabványok 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletben (C-613/14, EU:C:2016:821) „uniós jognak” való minősítésének következményeire vonatkozó legfontosabb érvekre. Közelebbről úgy vélik, hogy a Bizottság nem fejti ki többek között, hogy a jogállamban a joghoz való szükséges hozzáférésre vonatkozó érvüket miért nem lehet nyomós közérdeknek tekinteni.

80 Másrészt a felperesek szerint a Bizottság nem indokolta meg a 2008. július 1-jei Svédország és Turco kontra Tanács ítéletből (C-39/05 P és C-52/05 P, EU:C:2008:374) eredő ítélkezési gyakorlat értelmében vett, a jelen ügyben az ellentétes érdekek mérlegelésére vonatkozó érvelését, ezáltal pedig olyan helyzetbe hozta őket, hogy úgy kell tekinteniük, hogy ilyen mérlegelésre nem került sor.

81 A Bizottság cáfolja a felperesek érveit, és azt állítja, hogy jogilag megkövetelt módon indokolta a nyomós közérdek fennállása elismerésének megtagadását.

82 Elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az indokolási kötelezettség az EMUSZ 296. cikk második bekezdésében és az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikkének (1) bekezdésében foglalt, uniós jogi alapelvnek minősül, amely alapján az uniós intézmények által elfogadott minden jogi aktust indokolni kell (lásd: 2020. február 6-i Compañía de Tranvías de la Coruña kontra Bizottság ítélet, T-485/18, EU:T:2020:35, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Az Európai Unió intézményeire háruló azon kötelezettség, hogy indokolják a jogi aktusaikat, nemcsak formális követelménynek tesz eleget, hanem célja az is, hogy lehetővé tegye az uniós bíróság számára a jogszerűségi vizsgálat gyakorlását, valamint hogy az érdekeltek megismerhessék a meghozott intézkedés indokait a jogaik védelme érdekében és azért, hogy ellenőrizhessék, hogy az aktus megalapozott-e, vagy nem. Az érdekeltek így csak akkor élhetnek igazán a keresetindítási jogukkal, ha pontosan megismerték a szóban forgó jogi aktus tartalmát és indokolását (lásd: 2019. november 28-i Mélin kontra Parlament ítélet, T-726/18, nem tették közzé, EU:T:2019:816, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Az 1049/2001 rendeletben foglalt rendelkezések alkalmazásával összefüggésben megállapítást nyert, hogy az intézmény által egy dokumentumhoz való hozzáférés megtagadása tárgyában hozott határozat indokolásának kötelezettsége egyrészt arra irányul, hogy az érdekeltnek elegendő tájékoztatást adjon arról, hogy a határozat megalapozott-e, vagy tartalmaz-e esetleg olyan hibát, amely alapján vitatni lehet a jogszerűségét, másrészt pedig annak lehetővé tétele, hogy az uniós bíróság a határozat jogszerűsége feletti felülvizsgálatot gyakorolja. E kötelezettség terjedelme a szóban forgó jogi aktus jellegétől és meghozatalának körülményeitől függ (lásd: 2020. február 6-i Compañía de Tranvías de la Coruña kontra Bizottság ítélet, T-485/18, EU:T:2020:35, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).).

84 Az ítélkezési gyakorlat szerint az indokolási kötelezettség ugyanakkor nem kötelezi az érintett intézményt arra, hogy a végső megtámadott határozat meghozatalát megelőző eljárás során előterjesztett valamennyi érvre válaszoljon (lásd: 2018. szeptember 25-i Psara és társai kontra Parlament ítélet, T-639/15–T-666/15 és T-94/16, EU:T:2018:602, 134. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

85 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a megerősítő határozatban – annak az „A hozzáférést igazoló közérdek hiánya” című 4. pontjában – a Bizottság kifejtette a felpereseknek a megerősítő kérelemben foglalt, azon nyomós közérdek állítólagos fennállására vonatkozó érveire adott

válaszait, amelyek egyrészt a Bíróság által a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletben (C-613/14, EU:C:2016:821) kialakított értelmezésből, másrészt pedig a környezeti ügyekben érvényesülő átláthatósági kötelezettségekre vonatkozó állítólagos kötelezettségekből következnek.

86 E tekintetben a Bizottság először is jelezte, hogy amint azt a megerősítő határozat természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekeinek védelmére vonatkozó feltétel vizsgálatával kapcsolatos 2.1. pontjában kifejtette, a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítélet (C-613/14, EU:C:2016:821) joghatásait azon összefüggésekre tekintettel kell értékelni, amelyek között ezen ítéletet meghozták. Így szerinte az említett ítélet „nem keletkeztet a harmonizált szabványoknak a Hivatalos Lapban történő proaktív közzétételére vonatkozó kötelezettséget, és nem alapoz meg automatikusan olyan nyomós közérdeket sem, amely igazolná a hozzáférhetővé tételüket”.

87 Másodszor a Bizottság cáfolta a felpereseknek a környezeti ügyekben érvényesülő átláthatósági kötelezettségekkel kapcsolatos állításait, amelyeket úgy tekintettek, mint amelyek jelentősebb nyomós közérdeket képviselnek a valamely természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekeinek védelméhez fűződő érdekhez képest, lényegében azzal érvelve, hogy azok a jelen ügyben nem alkalmazhatók.

88 Harmadszor a Bizottság hozzátette, hogy egyébként semmilyen, az ilyen hozzáférhetővé tételt igazoló nyomós közérdeket nem tudott azonosítani.

89 Ebből következik, hogy a megerősítő határozat kétségkívül tömören, de világosan kifejti, hogy a felperesek nem terjesztettek elő egyetlen olyan érvet sem, amely alkalmas lenne a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételét igazoló nyomós közérdek fennállásának bizonyítására. Egyébiránt a Bizottság hozzátette, hogy semmilyen, az ilyen hozzáférhetővé tételt igazoló nyomós közérdeket nem tudott azonosítani.

90 Egyebekben, amennyiben a felperesek egyes érveikkel valójában a megerősítő határozatban szereplő, a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételét igazoló nyomós közérdek hiányára vonatkozó indokolás megalapozottságát vitatják, az ilyen érvek a jelen rész keretében hatástalanok.

91 Végül emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság – jóllehet köteles kifejteni azokat az okokat, amelyek igazolják a hozzáféréshez való jog alóli, az 1049/2001 rendeletben előírt valamely kivétel adott ügyre történő alkalmazását – ugyanakkor nem köteles olyan információkat nyújtani, amelyek túlmennek az ahhoz szükséges mértéken, hogy a hozzáférést kérő megértse a Bizottság határozatának alapjául szolgáló indokokat, a Törvényszék pedig felülvizsgálja e határozat jogszerűségét (lásd ebben az értelemben: 2020. március 26-i Bonnafous kontra Bizottság ítélet, T-646/18, EU:T:2020:120, 25. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

92 E körülmények között a második jogalap harmadik részét el kell utasítani.

b) A jogszabályokhoz való szabad hozzáférést igénylő nyomós közérdek fennállásával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított első részről

93 A felperesek arra hivatkoznak, hogy még ha feltételezzük is, hogy a kért harmonizált szabványok a kereskedelmi érdekek érintettségére vonatkozó kivétel hatálya alá tartozhatnak, az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó mondatrésze értelmében nyomós közérdek fűződik az említett harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételéhez, amely a jogszabályokhoz való szabad

hozzáférés biztosításában áll. Pontosabban abból, hogy e harmonizált szabványok az uniós jog részét képezik, „az azokhoz való szabad hozzáférés biztosításának alkotmányos követelménye következik”.

94 A felperesek szerint, mivel a kért harmonizált szabványok az uniós jog részét képezik, amint azt a Bíróság a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletében (C-613/14, EU:C:2016:821) megállapította, fennáll olyan „automatikus nyomós közérdek”, amely igazolja e harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételét. Többek között a jogbiztonság elvére hivatkoznak, amelyet csak a szabvány címzettjének hivatalos nyelvén történő megfelelő formában történő közzététel biztosíthat. Hivatkoznak továbbá az Emberi Jogok Európai Bíróságának a jog hozzáférhetőségével kapcsolatos ítélkezési gyakorlatára. Hangsúlyozzák továbbá a szabványok hozzáférhetősége és a belső piac megfelelő működése közötti kapcsolatot. Végül úgy vélik, hogy az Alapjogi Charta 41. cikkében előírt megfelelő ügyintézés elve, valamint az EUMSZ 34. és EUMSZ 56. cikkben biztosított áruk szabad mozgása és a szolgáltatásnyújtás szabadsága megköveteli a szabványokhoz való szabad hozzáférést.

95 Mindenesetre a felperesek azt állítják, hogy a megerősítő határozat sérti az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondatát, mivel a Bizottság nem vizsgálta meg a hozzáférhetővé tételhez fűződő közérdek fennállását, és általánosabban nem mérlegelte a hozzáférhetővé tétel által szolgált érdekeket az ilyen hozzáférhetővé tétellel szemben álló érdekekkel. E tekintetben vitatják azt az állítást, amely szerint csak olyan általános megfontolásokat adtak elő, amelyek nem voltak alkalmasak annak bizonyítására, hogy az átláthatóság elve a jelen ügyben különös nyomatékkal bír. A kért harmonizált szabványok sajátos jellegére való hivatkozás ugyanis elegendő volt ahhoz, hogy a jelen ügyben igazolja az említett rendelkezés értelmében vett hozzáférhetővé tételhez fűződő különös közérdek fennállását.

96 A beavatkozó felek által támogatott Bizottság cáfolja a felperesek érvelését.

97 Előzetesen meg kell jegyezni, hogy még abban az esetben is, amikor – a jelen ügyhöz hasonlóan – a Bizottság egy általános vélelemre támaszkodik a kért dokumentumokhoz való hozzáférésnek az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdése alapján történő megtagadása céljából, nincsen kizárva annak bizonyításának lehetősége, hogy az említett dokumentumok hozzáférhetővé tételét igazoló nyomós közérdek áll fenn az említett rendelkezés utolsó tagmondata értelmében (lásd ebben az értelemben: 2014. szeptember 25-i Spirlea kontra Bizottság ítélet, T-306/12, EU:T:2014:816, 90. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

98 Ezzel szemben annak, aki nyomós közérdek fennállására hivatkozik, konkrétan kell hivatkoznia az érintett dokumentumok hozzáférhetővé tételét igazoló körülményekre, és a pusztán általános jellegű megfontolások ismertetése nem elég annak megállapításához, hogy valamely nyomós közérdek előnyben részesítendő a szóban forgó dokumentumok hozzáférhetővé tételének megtagadását igazoló indokokkal szemben (lásd ebben az értelemben: 2017. május 11-i Svédország kontra Bizottság ítélet, C-562/14 P, EU:C:2017:356, 56. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

99 A jelen ügyben a felperesek valójában arra törekedtek, hogy teljes egészében kivonják a harmonizált szabványok kategóriáját az 1049/2001 rendelettel bevezetett anyagi jogi kivételek rendszerének alkalmazhatósága alól, azzal az általános indokkal, hogy azok az „uniós jog” részét képezik, amelynek a nyilvánosság számára szabadon és térítésmentesen hozzáférhetőnek kell lennie.

100 Márpedig először is, a fenti 98. pontban felidézett ítélkezési gyakorlatra tekintettel az ilyen általános jellegű megfontolások kifejtése nem elegendő annak alátámasztásához, hogy az ahhoz fűződő nyomós közérdek, hogy a nyilvánosság szabadon és térítésmentesen hozzáférhessen az uniós joghoz, beleértve a harmonizált szabványokat is, még ha valósnak is bizonyul, előnyben részesítendő az említett előírások hozzáférhetővé tételének megtagadását igazoló indokokkal szemben.

101 Először is, az „uniós jog” hozzáférhetővé tételének szükségességére vonatkozó általános állításokon kívül a felperesek nem támasztják alá azokat a konkrét indokokat, amelyek a jelen ügyben igazolnák a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételét. Különösen nem fejtik ki, hogy e harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételének milyen mértékben kell elsőbbséget élveznie a CEN vagy a nemzeti tagjai kereskedelmi érdekeinek védelmével szemben. E tekintetben hangsúlyozni kell, hogy – amint az a fenti 98. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatból kitűnik – jóllehet az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdése szerinti kivétel alkalmazása során a bizonyítási teher az említett kivételre hivatkozó uniós intézményt terheli, az említett rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondatát illetően viszont a bizonyítási teher azokra a felekre hárul, akik az említett rendelkezés utolsó tagmondata értelmében vett nyomós közérdek fennállására hivatkoznak.

102 Másodszor, még ha feltételezzük is, hogy a harmonizált szabványokhoz való szabad és térítésmentes hozzáférés biztosításához fűződő általános érdek fennállására vonatkozó általános állításoknak helyt kell adni, a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tétele a jelen ügyben nem teszi lehetővé ezen érdek kielégítését. Függetlenül ugyanis azon jog jellegétől, amelyet a létrehozásuk alkotóik számára keletkeztetne, a harmonizált szabványokhoz való hozzáférés továbbra is korlátozásoknak van alávetve, mint például a nemzeti szabványügyi testületek által az európai szabványosítási rendszer alapján megállapított díjak megfizetése vagy az egyes könyvtárakban történő ingyenes konzultáció. Így jóvá kell hagyni a Bizottság azon értékelését, amely szerint az európai szabványosítási rendszer – amelynek célja az áruk szabad mozgásának elősegítése valamennyi európai országban, egyenértékű minimális biztonsági szint biztosítása mellett – működőképességének biztosításához fűződő közérdek elsőbbséget élvez a harmonizált szabványokhoz való szabad és térítésmentes hozzáférés biztosításához képest.

103 Másodszor, a felperesek által választott út – akik a harmonizált szabványokhoz az 1049/2001 rendelet által létrehozott mechanizmus útján történő szabad és térítésmentes hozzáférés bírósági megerősítését kérik, anélkül azonban, hogy vitatnák az európai szabványosítási rendszert – nem tekinthető megfelelőnek. Az 1025/2012 rendelet ugyanis – amint arra a fenti 53. pontban emlékeztettünk – egyrészt kifejezetten előírja a kizárólag a harmonizált szabványokra való hivatkozásokra korlátozódó közzétételi rendszert, másrészt pedig – amint azt a fenti 19. pontban kifejtettük – lehetővé teszi az említett szabványokhoz fizetés ellenében való hozzáférést azon személyek számára, akik részesülni kívánnak a hozzájuk kapcsolódó megfelelőségi vélelemben.

104 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a megerősítő határozatban a Bizottság úgy ítélte meg, hogy semmilyen nyomós közérdek nem igazolja az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó tagmondata alapján a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételét. A Bizottság szerint a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítélet (C-613/14, EU:C:2016:821), amelyre a felperesek a joghoz való hozzáférés biztosításához fűződő nyomós közérdek fennállására vonatkozó állításuk alátámasztása érdekében hivatkoztak, nem keletkeztet a harmonizált szabványoknak a Hivatalos Lapban történő proaktív közzétételére vonatkozó kötelezettséget, és nem alapoz meg automatikusan olyan nyomós közérdeket sem, amely igazolná a hozzáférhetővé tételüket.

105 A Bizottság ezen értékelése nem szenved semmiféle hibában.

106 A felperesek álláspontja ugyanis azokon a következtetéseken alapul, amelyeket ők maguk vonnak le abból, hogy a Bíróság a 2016. október 27-i James Elliott Construction ítéletében (C-613/14, EU:C:2016:821) a harmonizált szabványokat „uniós jogiaknak” minősítette. Ily módon lényegében azt állítják, hogy abból, hogy a harmonizált szabványok az uniós jog részét képezik, „az azokhoz való szabad hozzáférés biztosításának alkotmányos követelménye következik”.

107 Márpedig azon túl, hogy a felperesek nem jelölik meg azon „alkotmányos elv” pontos forrását, amely a harmonizált szabványokhoz való szabad és térítésmentes hozzáférést követeli meg, semmilyen módon nem igazolják azt az indokot, amely miatt ezeknek a valamely „jogszabály” nyilvánosságával és hozzáférhetőségével kapcsolatos kötelezettség alá kellene tartozniuk, mivel e szabványok nem kötelező erejűek, kizárólag az érintett személyekkel szemben váltják ki a hozzájuk kapcsolódó joghatásokat, és térítésmentesen hozzáférhetők a tagállami könyvtárakban.

108 A második jogalap első részét tehát el kell utasítani.

c) A környezeti ügyekben érvényesülő átláthatósági kötelezettségből eredő nyomós közérdek fennállásával kapcsolatos téves jogalkalmazásra alapított második részről

109 A felperesek először is azt állítják, hogy a kért harmonizált szabványok olyan környezeti információkat tartalmaznak, amelyek a környezeti ügyekben az információhoz való hozzáférésről, a nyilvánosságnak a döntéshozatalban történő részvételéről és az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosításáról szóló, az Európai Közösség nevében a 2005. február 17-i 2005/370/EK tanácsi határozattal (HL 2005. L 124., 1. o.) jóváhagyott egyezmény (a továbbiakban: Aarhusi Egyezmény) – 1367/2006 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja által végrehajtott – 5. cikke (3) bekezdése b) pontjának megfelelően a hozzáférhetővé tételüket igazoló nyomós közérdeket keletkeztetnek. Másodszor, ezek a környezetbe való kibocsátásra vonatkoznak, és ezért hozzáférhetővé tételük az ugyanezen rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett nyomós közérdeket képez.

110 A beavatkozó felek által támogatott Bizottság cáfolja a felperesek érvelését.

111 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy az 1049/2001 rendelethez hasonlóan az 1367/2006 rendelet célja, amint azt az 1. cikke előírja, hogy biztosítsa az uniós intézmények és szervek birtokában lévő környezeti információk lehető legszélesebb körű rendszeres hozzáférhetővé tételét és terjesztését.

112 A felpereseknek a környezeti ügyekben érvényesülő átláthatósági kötelezettségekből eredő nyomós közérdek fennállására vonatkozó érvelésének vizsgálata érdekében meg kell vizsgálni, hogy – feltéve, hogy a kért harmonizált szabványok környezeti információkat tartalmaznak – ez elegendő lett volna-e a hozzáférhetővé tételükhöz fűződő nyomós közérdek megállapításához. Ezt követően adott esetben azt a kérdést kell elemezni, hogy az említett harmonizált szabványok a környezetbe való kibocsátásra vonatkoznak-e, és ily módon az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének megfelelően a hozzáférhetővé tételükhöz nyomós közérdek fűződik.

1) A nyomós közérdek fennállásáról környezeti információk iránti kérelem esetén

113 A felperesek lényegében azzal érvelnek, hogy az Aarhusi Egyezmény 5. cikke (3) bekezdése b) pontjának az 1367/2006 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontjával végrehajtott rendelkezései értelmében a Bizottság köteles volt a kért harmonizált szabványok aktív terjesztésére.

114 E tekintetben meg kell állapítani, hogy mind az Aarhusi Egyezmény 5. cikke (3) bekezdésének b) pontja, mind pedig az 1367/2006 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontja anélkül szabályozza a környezetre vonatkozó információk aktív terjesztésére vonatkozó kötelezettséget, hogy e tekintetben „nyomós közérdekre" utalna.

115 A Bizottsághoz hasonlóan ugyanis hangsúlyozni kell, hogy az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének első mondata e rendelet egyetlen olyan rendelkezése, amely világos és konkrét hivatkozást tartalmaz valamely „nyomós közérdekre", és hogy az kizárólag azokra a helyzetekre vonatkozik, amelyekben a kért információk a környezetbe való kibocsátásra vonatkoznak.

116 Ezenkívül az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének második mondata csak a hozzáférhetővé tételhez fűződő „közérdekre" utal, nem pedig az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének utolsó mondata értelmében vett „nyomós" közérdekre. Az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének második mondatából tehát nem következik, hogy a környezeti információk hozzáférhetővé tételéhez mindig nyomós közérdek fűződik (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2015. szeptember 23-i ClientEarth és International Chemical Secretariat kontra ECHA ítélet, T-245/11, EU:T:2015:675, 189. pont).

117 A fenti megfontolásokból következik, hogy a kért harmonizált szabványok hozzáférhetővé tételéhez fűződő nyomós közérdek nem következik pusztán abból – feltéve, hogy bizonyítást nyer –, hogy azok környezeti információkat tartalmaznak.

118 Mindenesetre, amint az az Aarhusi Egyezmény 1367/2006 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének a) pontjával végrehajtott 5. cikke (3) bekezdésének b) pontjából kitűnik, a környezeti információk aktív terjesztésére vonatkozó kötelezettség a környezetre vonatkozó uniós jogszabályok szövegére vonatkozik, valamint a környezetre vonatkozó politikai dokumentumokra, tervekre és programokra. Márpedig a kért harmonizált szabványok, noha az uniós jog részét képezik, nem tartoznak az uniós jogszabályok körébe, amelyeket a Szerződések szigorúan keretek közé szorítanak, és amelyek az e tekintetben feladatokkal megbízott uniós intézmények kizárólagos hatáskörébe tartoznak. Ebből következik, hogy a felperesek azon állítása, amely szerint a Bizottság köteles lett volna aktívan terjeszteni a kért harmonizált szabványokat, azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint az említett harmonizált szabványok „a környezetre vonatkozó vagy azt érintő [uniós] jogszabályok" kategóriájába tartoznak.

119 Egyébiránt mind az Aarhusi Egyezmény, mind az 1367/2006 rendelet úgy rendelkezik, hogy a környezeti információhoz való nyilvános hozzáférést kérelem alapján, vagy az érintett hatóságok és intézmények tevékeny terjesztése révén kell biztosítani. Márpedig meg kell állapítani, hogy annyiban, amennyiben a hatóságok és intézmények elutasíthatnak egy információhoz való hozzáférés iránti kérelmet, ha az bizonyos kivételek hatálya alá tartozik, a hatóságok és intézmények nem kötelesek az ilyen információ tevékeny terjesztésére. Ellenkező esetben ugyanis a szóban forgó kivételek hatékony érvényesülése már nem lenne biztosítva, ami nyilvánvalóan

összeegyeztethetetlen az Aarhusi Egyezmény és az említett rendelet szellemével és szövegével egyaránt (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2013. szeptember 13-i ClientEarth kontra Bizottság ítélet, T-111/11, EU:T:2013:482, 128. pont).

2) Az 1367/2006 rendelet 6. cikkének (1) bekezdése értelmében vett környezetbe való kibocsátásra vonatkozó információk fennállásáról

120 Az 1367/2006 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének d) pontjával összefüggésben értelmezett 1. cikke (1) bekezdésének b) pontjából lényegében az következik, hogy e rendelet célja az olyan, a kibocsátásokhoz hasonló tényezőkre vonatkozó információkhoz való hozzáférés jogának biztosítása, amelyek ténylegesen vagy várhatóan hatással vannak a környezet ugyanezen rendelet 2. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjában hivatkozott elemeire, különösen a levegőre, a vízre és a talajra.

121 E tekintetben az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének első mondata olyan jogszabályi vélelmet ír elő, amely szerint „a környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információk" hozzáférhetővé tételét úgy kell tekinteni, mint amely jelentősebb közérdeket képvisel, mint valamely meghatározott természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekeinek védelméhez fűződő érdek, oly módon, hogy az említett kereskedelmi érdekekre nem lehet hivatkozni ezen információk hozzáférhetővé tételével szemben. E vélelem felállításával az említett cikk mindössze lehetővé teszi az uniós intézményeknél és szerveknél tárolt információkhoz való, lehető legteljesebb körű hozzáférés elvének konkrét alkalmazását (lásd ebben az értelemben: 2016. november 23-i Bizottság kontra Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe ítélet, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 54. pont).

122 Ugyanakkor az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdése első mondatának szövegéből kitűnik, hogy e rendelkezés azon információkra vonatkozik, amelyek „a környezetbe való kibocsátásra vonatkoznak", vagyis amelyek ilyen kibocsátást érintenek, vagy arra vonatkoznak, nem pedig az olyan információkra, amelyek akár közvetlen, akár közvetett kapcsolatban állnak a környezetbe történő kibocsátással. Ezt az értelmezést megerősíti az Aarhusi Egyezmény 4. cikke (4) bekezdése első albekezdésének d) pontja, amely „kibocsátási adatokra" utal (2016. november 23-i Bizottság kontra Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe ítélet, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 78. pont).

123 Az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének első mondata által követett, a környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információkhoz való főszabály szerinti hozzáférés biztosításának célkitűzésére tekintettel e fogalmat úgy kell érteni, mint amely magában foglalja többek között azon adatokat, amelyek lehetővé teszik a nyilvánosság számára annak megismerését, hogy ténylegesen mi jut a környezetbe, vagy előreláthatóan mi fog a környezetbe jutni a szóban forgó termék vagy anyag rendes vagy reális felhasználási feltételek melletti használata esetén, amely felhasználási feltételek megfelelnek annak, amire vonatkozólag a szóban forgó termék vagy anyag forgalombahozatali engedélyét kiadták, és amelyek megfelelnek az abban a zónában uralkodó viszonyoknak, ahol az említett terméket vagy anyagot használni kívánják. Így az említett fogalmat úgy kell értelmezni, mint amely kiterjed többek között az említett termék vagy anyag ilyen körülmények között történő tényleges vagy előre látható kibocsátásának jellegére, összetételére, mennyiségére, időpontjára és helyére vonatkozó információkra (2016. november 23-i Bizottság kontra Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe ítélet, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 79. pont).

124 „A környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információk” fogalmi körébe kell sorolni azon információkat is, amelyek lehetővé teszik a nyilvánosság számára annak ellenőrzését, hogy helyes-e a tényleges vagy előre látható kibocsátás azon értékelése, amelynek alapján a hatáskörrel rendelkező hatóság engedélyezte a szóban forgó terméket vagy anyagot, valamint helyesek-e az e kibocsátás környezetbe való kibocsátásának hatásaira vonatkozó adatok. Ugyanis az 1367/2006 rendelet (2) preambulumbekezdéséből lényegében az következik, hogy a környezeti információkhoz való, e rendelet által garantált hozzáférés arra irányul, hogy előmozdítsa a nyilvánosság hatékonyabb részvételét a döntéshozatalban, növelve ezzel a döntéshozatal számonkérhetőségét, valamint hozzájárulva a lakossági tudatossághoz és az elfogadott határozatok támogatottságához. Márpedig ahhoz, hogy meggyőződhessenek arról, hogy a környezeti ügyekben hatáskörrel rendelkező hatóságok által hozott határozatok megalapozottak és hatékonyan részt vehessenek a környezeti ügyekre vonatkozó döntéshozatali eljárásokban, a nyilvánosságnak hozzá kell férnie azon információkhoz, amelyek lehetővé teszik számára annak ellenőrzését, hogy a kibocsátást megfelelően értékelték, és képesnek kell lenniük arra, hogy észszerűen megértsék, hogyan érintheti a környezetet az említett kibocsátás (2016. november 23-i Bizottság kontra Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe ítélet, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 80. pont).

125 Ezzel szemben, noha nincs helye „a környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információk” fogalma megszorító értelmezésének, e fogalom nem foglalhat magában minden, a környezetbe történő kibocsátással akár bármilyen közvetlen kapcsolatban álló információt. Ugyanis, noha az említett fogalmat úgy kell értelmezni, mint amely kiterjed ezen információkra, e fogalom nagyrészt kimerítené az 1367/2006 rendelet 2. cikke (1) bekezdésének d) pontja szerinti „környezeti információ” fogalmát. Az ilyen értelmezés tehát teljesen megfosztaná a hatékony érvényesüléstől az intézmények számára az 1049/2001 rendelet 4. cikke (2) bekezdésének első franciabekezdésében előírt azon lehetőséget, hogy megtagadhassák a környezeti információk hozzáférhetővé tételét többek között azon az alapon, hogy az ilyen hozzáférhetővé tétel sértené valamely meghatározott természetes vagy jogi személy kereskedelmi érdekeinek védelmét, és megbontaná azon egyensúlyt, amelyet az uniós jogalkotó az átláthatóság célkitűzése és ezen érdekek védelme között kialakítani kívánt. Az ilyen értelmezés aránytalanul sértené az EUMSZ 339. cikkben biztosított szakmai titok védelmét is (lásd ebben az értelemben: 2016. november 23-i Bizottság kontra Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe ítélet, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 81. pont).

126 Ezenkívül, bár az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének első mondata értelmében vett, „a környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információk” fogalma nem korlátozható kizárólag a ténylegesen a környezetbe juttatott kibocsátásra vonatkozó információkra, nem foglalja magában a hipotetikus kibocsátással kapcsolatos információkat (lásd ebben az értelemben: 2016. november 23-i Bizottság kontra Stichting Greenpeace Nederland és PAN Europe ítélet, C-673/13 P, EU:C:2016:889, 72. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat és 73. pont).

127 A jelen ügyben a Bizottság szerint, amelynek e tekintetben a felperesek nem mondanak ellent, a kért harmonizált szabványok csupán azokat a vizsgálatokat és módszereket írják le, amelyeket azért alakítottak ki, hogy bizonyos termékek forgalomba hozatalát megelőzően megfeleljenek a biztonsági követelményeknek. Márpedig ezek nem tartalmaznak olyan információt, amely ténylegesen vagy várhatóan hatással van az 1367/2006 rendelet 2. cikke (1) bekezdése d) pontjának i. alpontjában hivatkozott környezeti elemekre, hanem a játékok biztonságosabbá tételére és a nikkel bizonyos hatásainak (amennyiben az a bőrrel hosszas érintkezésbe kerül) megelőzésére szolgáló legjobb eszközökre vonatkozó információkat foglalnak magukban.

128 Amint azt a Bizottság helyesen állítja, pusztán az a tény, hogy a kért harmonizált szabványok részben az anyagokra vonatkoznak, és bizonyos, a keverékek és vegyi anyagok maximális mértékére vonatkozó információkat tartalmaznak, bizonyosan nem jelent elegendő kapcsolatot a fenti 123. és 124. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett tényleges vagy előre látható kibocsátásokkal.

129 A fentiekből következik, hogy a kért harmonizált szabványok nem tartoznak a „környezetbe történő kibocsátással kapcsolatos információk” körébe abból a szempontból, hogy az 1367/2006 rendelet 6. cikke (1) bekezdésének első mondatában foglalt vélelem alkalmazható legyen rájuk.

130 A második jogalap második részét, következésképpen pedig az említett jogalapot teljes egészében, valamint a keresetet el kell utasítani.

IV. A költségekről

131 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

132 A jelen ügyben, mivel a felperesek pervesztesek lettek, a Bizottság kérelmének megfelelően őket kell kötelezni a saját költségeiken felül a Bizottság részéről felmerült költségek viselésére.

133 Végül az eljárási szabályzat 138. cikkének (3) bekezdése alapján a Törvényszék elrendelheti, hogy az e cikk (1) és (2) bekezdésében nem említett beavatkozó felek maguk viseljék saját költségeiket. A jelen ügyben a CEN, az UNE, az ASRO, az AFNOR, az ASI, a BSI, az NBN, a DS, a DIN, a NEN, az SNV, az SFS, a SIS és az ISS maguk viselik saját költségeiket.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék a keresetet elutasítja.**

2) **A Public.Resource.Org, Inc. és a Right to Know CLG a saját költségeiken felül viseli az Európai Bizottság részéről felmerült költségeket.**

3) **Az Európai Szabványügyi Bizottság (CEN), az Asociación Española de Normalización (UNE), az Asociația de Standardizare din România (ASRO), az Association française de normalisation (AFNOR), az Austrian Standards International (ASI), a British Standards Institution (BSI), a Bureau de normalisation/Bureau voor Normalisatie (NBN), a Dansk Standard (DS), a Deutsches Institut für Normung eV (DIN), a Koninklijk Nederlands Normalisatie Instituut (NEN), a Schweizerische Normen-Vereinigung (SNV), a Standard Norge (SN), a Suomen Standardisoimisliitto ry (SFS), a Svenska institutet för standarder (SIS) és az Institut za standardizaciju Srbije (ISS) maga viseli saját költségeit.**

Papasavvas Spielmann Öberg

Spineanu-Matei Norkus

Kihirdetve Luxembourgban, a 2021. július 14-i nyilvános ülésen.

Aláírások